

LBRIS

We know
books

Narcis Amariei

MARELO

Proză scurtă

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2025

Cuprins

TREI POVEȘTI DE NICĂIERI ȘI DE ORIUNDE	5
Viespea de smochin	7
Buruiana	21
Marelo	31
TREI POVEȘTI DIN TRANSILVANIA	57
Moartea lui Anton Braun	59
Prințps	70
Mistuire	77
TREI POVEȘTI CU TREI DORINȚE	91
Vis de decembrie	93
Cea mai profundă dorință	98
<i>Homo Excelsior</i>	115
TREI POVEȘTI APROAPE REALE	131
Gambitul regelui	133
Noaptea în care s-au întors	145
Nechezol	150
TREI POVEȘTI CU GUST DE BRAGĂ	169
Talip	171
Servicii funerare	192
Memet	199

TREI POVEȘTI DIN CARTIER	213
În spatele blocului meu	215
Vina	226
Pantofii cu baretă	239
TREI POVEȘTI DIN ALTE MĂRI ȘI ȚĂRI	251
Auguste	253
What a wonderful world	260
Lecția de dans	263

LBRIS

We know
books

TREI POVEȘTI
DE NICĂIERI ȘI DE ORIUNDE

Viespea de smochin

MOTTO:

*„And those who were seen dancing were judged
insane by those who could not hear the music“*

FRIEDRICH NIETZSCHE

A părăseră, așa, deodată, într-o noapte. Scânteiau în întuneric aidoma unor aurore boreale. Când le priveai, păreau apropiate unele de altele, dar, cu siguranță, le despărțeau kilometri întregi. Eduard le visase de atâtea ori când era mic. Doar că, în visul său, cercurile acelea gigantice roșii erau vestitorii unui spectacol incredibil ce urma să se desfășoare pe cerul nopții. După ce se stingeau, în locul lor apăreau niște ambarcațiuni zburătoare ciudate, un fel de dirijabile dotate cu un sistem de propulsie rudimentar, niște roți de trăsură cu spițe de foc.

Eduard era familiarizat cu acest spectacol, asta pentru că îl visase de atâtea și atâtea ori. Știa că după ciudatele ambarcațiuni soseau autobuzele uriașe, camioanele și tramvaiele zburătoare, ca într-un carusel din parcurile de

distracții, plutind toate în derivă pe orbită, precum mașina lui Elon Musk, doar că, pe atunci, habar n-avea cine era Elon Musk. După ce se încheia toată parada aceea neverosimilă ce înveselea cerul nopții, niște sfere mari, în interiorul cărora se puteau ghici nuclee de o consistență gelatinoasă, judecând după dărele lipicioase de pe suprafața lor, coborau încet pe pământ. Când atingeau suprafața solului, se desfăceau eliberând niște creaturi umanoide uriașe. Zeci, poate sute de *Ianus Bifrons* gigantici, toți de înălțimea unor girafe. Fiecare *bifrons* avea câte două fețe, una zâmbitoare, cealaltă încruntată. Cu niciun chip nu trebuia să privești către fața cea rea. Altfel, dispăreai pe loc, sfârâind. Nu mai rămânea din tine decât o grămăjoară de cenușă. Eduard o luase la fugă disperat și le striga oamenilor să nu privească creaturile în ochi, dar oamenii păreau să nu îl audă ori să nu-l asculte. Din fiecare coșmar se trezea ud de sudoare și cu inima gata să-i sară din piept.

Acum însă cercurile păreau cât se poate de reale. Cele din România se vedeau din Bulgaria și câteva din Ucraina. După puțină vreme s-a aflat că toate popoarele aveau cercurile lor, din Europa până în Australia, din America până în Africa și Asia. Levitau, fără zgomot, urcând și coborând pe cerul nopții.

La început, aproape toți oamenii de știință au dezmințit știrile conspiraționiste, explicând că era vorba despre *halo*, un fenomen natural cunoscut, care se produce atunci când un inel luminos, multicolor, apare pe bolta cerească în jurul Soarelui sau al Lunii, în condiții atmosferice propice, din

cauza reflexiei sau refracției luminii asupra cristalelor de gheață prezente în norii de mare altitudine. Curând și-au dat însă seama că nu natura era responsabilă de apariția cercurilor, căci acestea nu aveau cum să apară așa, toate în același timp, în atâtea părți ale lumii. Iar când cercurile au început să leviteze zumzăind ca niște titirezi, urcând și coborând kilometri întregi, marile puteri au început să se acuze între ele. Americanii, rușii, chinezii au dezmințit, pe rând, că ar fi fost implicați în vreun fel anume, iar Elon Musk a trimis chiar câteva drone superperformante care, din nefericire, au picat ca muștele imediat ce au pătruns în câmpul gravitațional al cercurilor. După ce s-au asigurat că nu era vorba despre vreun proiect militar secret, mai marii lumii și-au unit forțele. Dar nici așa nu au reușit să afle mare lucru.

Din fericire, nu au survenit modificări climatice sau de altă natură. Au fost măsurate emisiile radioactive. Totul era în parametri normali. Când s-au convins că cercurile erau complet inofensive, oamenii au început să iasă, încet-încet, din starea de panică și chiar s-au bucurat că cerul lor gri și monoton prinsese culoare. Le-au pictat pictorii, le-au immortalizat fotografiile, le-au cântat poeții, au apărut în desenele naive ale copiilor de școală sau în marile producții cinematografice. Apoi, după vreo doi ani plictisitori, în care nu s-a întâmplat nimic fabulos, lumea a început să uite de ele văzându-și de viață.

Viespea mică, cât un țânțar, se strecoară în floare prin ostiola fructului, un tunel îngust situat la baza smochinei,

atât de strâmt, încât fragila zburătoare își pierde aripile și antenele la intrare. De cele mai multe ori, *Blastophaga psenes* moare, lăsându-și polenul acolo, pe floarea ascunsă în fruct.

Eduard mușcă din smochina țuguiată și își plimbă limba peste dinți, încercând să îndepărteze semințele.

După depunerea ouălor, viespea moare în interiorul smochinei, fiind dizolvată și asimilată; cu alte cuvinte, smochinul este cel care digeră viespea, se hrănește cu acest parazit. Din ouă ies pui: masculi și femele, ca într-un mic stup, multiplicat în milioane de smochine, care ajung în lădițe frumos aranjate pe rafturile supermarketurilor.

Masculii fecundează femelele, chiar incomplet dezvoltate, apoi sapă în coajă și ies afară, unde mor, neavând aripi. Prin găurile săpate de masculi, ies femelele, încărcate cu polen, căutând altă smochină. Și tot așa, precum Sisif, repetă procesul de aproape 80 de milioane de ani.

Eduard se încruntă. Cum să numești viespea parazit? Parazitul trăiește pe spinarea altuia, gândi el, nu moare pentru perpetuarea speciei. Se întrebă dacă masculii fără aripi știau că vor muri odată ieșiți în lumea neprimitoare de afară. Un sacrificiu absurd, scris în genă de un creator misandrin.

— Dacă faci liniște și nu mai plescăi la smochina aia, ai să auzi norii cum se freacă de cer, o auzi el ca prin vis și abia atunci își aminti că nu era singur. Am visat, continuă ea, niște păsări ciudate care survolau pe deasupra blocului meu, apoi se așezau pe crengile copacilor. Erau niște păsări nemaivăzute, nu foarte mari, cu corpul alungit, ca

de pește, cu un cioc de pelican, doar că avea punga mai mică, iar la vârf era încovoiat, ca al prădătorilor. Uite, cam așa arăta, zise ea și îi întinse telefonul unde avea o poză a desenului pe care îl făcuse cu creionul în acea dimineată. Oare ce să însemne asta?

— Ce să însemne? Cine știe ce ți-a rămas întipărit în subconștient... Seamănă cu un pterodactil.

— Uite, dacă visezi *pasăre*, asta înseamnă *aspirație către libertate, căutare interioară, capacitatea de a alege, veste de departe, universul te susține în ceea ce faci*. Dacă e moartă: *pesimism, lipsă de încredere în tine însuși, gânduri negative*. Ale mele erau foarte vii. Dacă e de pradă, e semn rău. Pff, să știi că erau de pradă! Da, da!

O privi cu duioșie. Era plină de viață și energia ei reușea să îl scoată de fiecare dată din cazanul tot mai fierbinte al gândurilor.

— Clara, ce naiba ai găsit la mine?

— Îmi place că ești așa, *hippy*. N-aș putea trăi în normalitate. Înconjurată de oameni serioși, cu principii, îndatoriri și responsabilități fluturate în gura mare, oameni care se îmbracă corect, banal, care se tund regulamentar, o dată pe lună, care poartă cămașa băgată în pantaloni, prea pudici sau, dimpotrivă, vulgari, bigoți sau atei agresivi, oameni care participă la evenimente plicticoase din snobism sau ca să facă *networking*, oameni în rând cu lumea.

— Auzi, cică era un tip, prin Anglia, pe la o mie opt sute și ceva, care se născuse cu două fețe.

— Parcă azi nu sunt o grămadă...

— Nu, nu, ăsta cică chiar avea două fețe, o malformație, avea o față la ceafă. O afecțiune medicală rară și misterioasă numită *diprosopus* sau duplicare craniofacială. Doar că majoritatea cercetătorilor cred că povestea este fictivă sau cel puțin exagerată, deoarece nu există înregistrări medicale verificabile sau relatări contemporane care să o susțină.

— Așa, și?

— Dacă Mordake ăsta a supraviețuit? Dacă povestea lui e adevărată? Dacă e un *Ianus Bifrons* în carne și oase?

— Iar începi? Am ascultat povestea asta de zeci de ori. Visul tău premonitoriu!

— Exact. Doar că nu ne va invada nimeni. Ne vom autodistrage. Și poate că cercurile astea vor avea un rol în toată povestea!

— Bun, să zicem, dar tot nu văd legătura cu uriașii tăi cu două fețe.

— Nu știu. Și ei ar trebui să aibă un rol. Nu vezi ce se întâmplă cu noi? Trăim închiși în smochina noastră, apoi evadăm doar pentru a căuta o altă smochină. Și tot așa, la infinit. Nu mai știu unde citisem o chestie, un tip, Dunkelman, parcă, zicea că, paradoxal, dependența noastră de online, contrar a ceea ce se crede, de fapt ne-a întărit familia, că, vezi Doamne, legăturile noastre cu cei din casă sau cu prietenii au devenit mai solide, pentru că am creat un cerc al afinităților comune, iar *social media* ne-a ajutat să le conștientizăm. Eu am însă o cu totul altă părere. De fapt, nu sunt deloc de acord cu el. Folosirea intensă a

telefonului a distrus comunicarea reală. Trăim singuri într-o casă în care mai există și alți oameni. Fiecare trăiește în camera lui, în lumea din telefonul lui. Suntem niște insule gânditoare plutind în derivă prin viață.

Fata nu mai spuse nimic. Se ridică de pe iarbă, își luă tubul de proiecte și se îndepărtă. Era studentă la arte plastice și își trăia ratarea cu demnitate. Numele ei era Clara și se cunoscuseră cu un an în urmă, la un curs de scriere creativă. Renunțaseră amândoi după primele ședințe, plictisiți să audă aceleași teorii de promovare a unui curent minimalist cu care nu rezonau defel.

Eduard nu o urmă. Mai rămase puțin cu gândul la Mordake. Un nobil inteligent și promițător, chinuit de acea față parazită care îi șoptea noaptea chestii abominabile, îndemnându-l la fărădelegi. Alții spuneau că excrescența nu vorbea deloc. Doar râdea sau plângea, în funcție de starea sufletească pe care o avea. Ajuns în pragul nebuniei, tânărul de 23 de ani s-ar fi sinucis, lăsând în urmă un bilet în care cerea ca fața malefică să fie distrusă după moartea sa.

Fascinat de poveste, Eduard citise tot ce găsisese despre acel caz. Rezultatele fură însă dezamăgitoare. Nu era decât o simplă legendă.

Și totuși, un sâmbure de adevăr exista. Lumea științifică se confruntase, de-a lungul timpului, cu astfel de cazuri de parazitism, dar fătul nu supraviețuise niciodată. Află că *Craniopagus parasiticus* era un tip de malformație a gemenilor conjugați, cu un făt parazit, degenerat sau subdezvoltat, unit la nivelul craniului cu geamănul său complet

dezvoltat. Incidența acelei malformații rare era de aproximativ patru până la șase cazuri la fiecare 10.000.000 de nașteri vii. Capetele gemenilor împărțeau același corion, același amnios și aceeași placentă. Capul parazit putea fuziona cu fratele său la nivelul vertexului, al frunții sau părții laterale a capului. Primul caz raportat fusese celebrul „twin-headed boy of Bengal“ al chirurgului Everard Home, în 1790, craniu care se găsea încă la *Hunterian Museum*.

În noaptea aceea, Eduard se zvârcoli în pat, încercând să adoarmă. Căldura de peste zi se lăsase peste cartier, pătrunzând nemilos prin camere. Betoanele încinse transformaseră apartamentele meschine în saune. În fiecare an, își promitea că va monta aer condiționat, dar după ce trecea vara, renunța, căci în restul anului temperatura era suportabilă. Era learcă și schimbase deja trei tricouri. Se ridică din pat și ieși pe balcon. Privi cercurile inofensive care levitau la intervale regulate. Trecuseră cinci ani de când se instalaseră pe cer și de atunci nu se întâmplase nimic. Se întoarse în cameră și porni ventilatorul. Se întinse pe canapea și deschise televizorul pe un canal de sport, răsfățat, la răstimpuri, de palele de vânt binefăcător. Adormi cu televizorul pornit și se trezi buimac, a doua zi, pe la ora prânzului, cu o durere cruntă de cap, abia mijindu-și ochii spre chipul grav al tinerei ce părea că anunță o știre de senzație. Nu acordă prea multă atenție, se întâmplase ceva la un mall din Miami. Se îndreptă spre baie, târșându-și papucii. Auzea frânturi de fraze, bruiate de apa care curgea

la robinet. Prezentatoarea spunea ceva despre niște creaturi uriașe care fuseseră văzute în diferite locuri. Îi alunecă săpunul din mână. Se aplecă să îl ridice, dar văzu că scurgerea de sub chiuvetă avea capacul dat la o parte. I se păru ciudat, căci nu își amintea să fi umblat la el. Începu să pipăie prin spatele piciorului chiuvetei după cercul alb de plastic, când simți o mușcătură teribilă. Își retrase îngrozit mâna, țipând de durere.

Un șobolan! Neștiind ce să facă, apucă la nimereală un tub de spray împotriva gândacilor și pulveriză înspre gaură. De unde naiba apăruse? Nu erau șobolani în bloc. Dar dacă nu era un șobolan?

Aprinse lanterna telefonului și o îndreptă ezitant spre golul din pardoseală. Nu mai era acolo, orice ar fi fost. Dădu drumul la apă și o lăsă să curgă peste rană. Se vedeau urmele mușcăturii, patru puncte roz, două sus și două jos. Fixă capacul în pardoseala băii și mai dădu o dată cu spray.

În sufragerie, televizorul își pierduse semnalul. Verifică cablul, conexiunile, îl opri, îl reporni, nimic. Purici. *O fi de la ei*, își zise și ieși din apartament cu gândul să sune la un vecin, să întrebe dacă el avea semnal. Bătu la ușă, căci nici soneria nu funcționa. Nu îi răspunse nimeni. Lipi urechea. Nu auzi nimic. Tot blocul era cufundat în liniște. Doamna Rozi, de la trei, a cărei voce răsuna mereu în tot blocul, cățelușa Rita, un caniş enervant care lătra non-stop, tusea astmatică a domnului Bauer, niciunul din aceste sunete familiare care alcătuiau zgomotul viu al clădirii nu se mai auzea. Și atunci îl zări prin oberlihtul din casa scărilor. La

început, crezu că e un manechin, o reclamă, ceva, numai că figura umanoidă, înaltă de trei metri, părea foarte reală și din mișcările pe care le făcea, cățărata acolo pe cornișa clădirii de vizavi, deduse că era foarte speriată. Urcă în grabă un etaj, de unde putea vedea mai bine. Ajunse însă prea târziu, silueta dispăruse deja.

Coborî scările și ieși în stradă. Lumina soarelui îl orbi și îl făcu să-și ducă mâna streășină la ochi. Liniștea aceea nefirească se prelungea și afară. Durerea de cap deveni insuportabilă. Aerul tremura la suprafața asfaltului fierbinte, deformând copacii și mașinile parcate. Parcurse vreo cincizeci de metri și se opri. În fața lui, întins pe jos, zăcea un *bifrons*. Lung și deșirat, transparent sau, mai degrabă, translucid. Purta urmele unor mușcăături. Pe picioare și pe gât. Două puncte sus, două jos. Auzi o tângu-ire slabă, neomenească, pornind din gâtulejul umanoidului, ceva ce aducea cu sunetul șos de cablurile întinse ale unui funicular. *Țiu, țiu, țiu!* Simți că pământul se învârte cu el și se prăbuși.

Când își veni în fire, își dădu seama că *bifrons* nu mai era acolo. Se ridică în picioare și privi în jur. Strada, așa cum o știa, cu mașini și trotuare, cu blocuri de-o parte și de alta, dispăruse. Se afla pe un drum prăfuit de țară, lângă o miriște. În depărtare zări un eșafodaj uriaș, o construcție ciudată din lemn, ca o scenă de bâlci medieval. Când se apropie, văzu că schelăria era, de fapt, un loc de execuție. O spânzurătoare. Un *bifrons* atârna în ea. Nu mai era